

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Mgr. L. K.**
bytem X

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Malinovského náměstí 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2023, č. j. MMB/0310880/2023, sp. zn. 3220/OVV/MMB/0124733/2023,

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Komise pro projednávání přestupků statutárního města Brna, městská část Brno – Nový Lískovec, (dále jen „komise“) rozhodnutím ze dne 6. 2. 2023, č. j. MCBNLI/01038/2023/PP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznala žalobce vinným ze spáchání přestupku jiného hrubého jednání dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 9. 7. 2021 v dopoledních hodinách před domem na adrese Slunečná 8 v Brně při předávání dětí mezi ním a jeho manželkou, se nejprve domáhal komunikace mezi ním a Ing. B., který seděl

ve svém motorovém vozidle na místě řidiče, nazýval Ing. B. „idiotem“, následně otevřel dveře spolujezdce, kde seděl nezletilý syn K., a neoprávněně vniknul horní polovinou těla do vozidla, Ing. B. začal oslovovat, tykal mu, poté bránil v zavření dveří u spolujezdce a v reakci na dotaz Ing. B., zda chce synovi bránit v zavření dveří, opět vniknul horní polovinou těla do vozidla a verbálně, agresivním tónem, zaútočil na Ing. B. slovy: „Co tady kecáš, ty dobytku?!“, a dále vyhrožoval Ing. B., že „dostane do držky“, že řekne kamarádovi, který „mu jednu vrazí“, přičemž celý konflikt uvnitř vozidla se odehrál před nezletilými dětmi manželů Kozákových. Za spáchání přestupku uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil popis skutku tak, že z něj vypustil část „*pan Kozák však vniknul do předmětného vozidla otevřením dveří spolujezdce, kde na sedadle seděl nezletilý syn Kozákových, neoprávněně vniknul horní polovinou těla do vozidla a... poté se po výzvách pana B. a paní K. z vozidla vzdálil, ale bránil synovi v zavření dveří... vniknul opět horní polovinou těla do vozidla a*“ a snížil uloženou pokutu na 1 500 Kč. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

3. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že v oznámení o zahájení řízení o přestupku byl nedostatečně vymezen skutek, kterého se měl dopustit. Žalobci proto nebylo zřejmé, co je mu kladeno za vinu. Široce vymezeným předmětem řízení si správní orgán vytvořil prostor pro stíhání neomezené množiny skutků. Na tom se ve svém předešlém, zrušujícím rozhodnutí žalovaný s žalobcem shodoval. Vzhledem k tomu, že řízení nebylo řádně zahájeno došlo k promlčení odpovědnosti za přestupek.
4. Podle žalobce nelze vycházet z provedených důkazů. Videozáznamy jsou jako důkaz nepřípustné. Svědci si podle něj počínali v rozporu se zákonem, když systematicky a po dlouhou dobu bezdůvodně natáčeli jeho a dvě jeho nezletilé děti. Žalobce sice o nahrávání věděl, to ale neznamená, že s ním byl *srozuměn*. Žalovaný se nijak nevypořádal s judikaturou ústavního soudu, na kterou žalobce odkazoval. Podle žalobce byly videozáznamy evidentně upravené a nejsou kompletní. To potvrzuje nesmyslný závěr správních orgánů, že k jednání žalobce mělo dojít v dopoledních hodinách. Bylo prokázáno, že k předávání dětí docházelo v 8:00, nikoliv v 10:20-10:40. Z protokolu o provedení důkazu videozáznamem ze dne 15. 2. 2022 není zřejmé, jaký záznam a jakým způsobem byl proveden.
5. Svědecké výpovědi byly provedeny v době, kdy se vzhledem ke špatně vymezenému předmětu řízení nemohl žalobce bránit. Svědkyně K. měla poznámky, kde měla uvedeno, co má vypovídat, data jednotlivých jednání žalobce a záznamy o komunikaci s žalobcem. Vzhledem k tomu, jak se svědci vůči žalobci chovali v minulosti a v jiných řízeních, nejsou jejich svědectví věrohodná. Mezi jejich výpověďmi navzájem a dalšími důkazy jsou rozpory. Správní orgány pominuly důkazy o tom, jak se svědci chovali v jiných řízeních. Dokazování bylo vedeno selektivně v neprospěch žalobce. Žalovaný nevysvětlil, který konkrétní závěr vyplývá, z kterého konkrétního důkazu. Není zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěru, že k jednání žalobce mělo dojít 9. 7. 2022, když svědci vypověděli, že se tak stalo 7. 7. 2021.
6. Podle žalobce neproběhlo seznámení se s podklady korektním způsobem. Komise mu předložila kompletní (rozsáhlý) spis a žalobce tedy netušil, ze kterých podkladů bude komise vycházet a k čemu se má vyjádřit. Žalobce nebyl seznámen s videozáznamy, ze kterých

správní orgány vycházely. Součástí předloženého spisu nebyl žádný datový nosič ani protokol o tom, co komise z videozáznamu zjistila.

7. V rozporu s předchozím zrušujícím rozhodnutím žalovaného komise nevypořádala materiální stránku přestupku a výši pokuty dostatečně. Podle názoru žalobce verbální napadení, zejm. jednorázové, krátce trvající neodůvodňuje postih dle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o přestupcích. Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný upozorňuje, že žalobní námitky se shodují s námitkami, které žalobce uplatnil už ve správním řízení. Své přestupkové jednání nepopírá ani nepřiznává. Dle žalovaného už byly námitky oběma správními orgány dostatečně vypořádány. Výtku žalovaného komisi, *že ani odvolacímu orgánu není zcela zřejmé, jaké jednání je obviněnému kladeno za vinu (kolik přestupků, jaké dílčí útoky)*, v odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2022, nelze vykládat tak, že řízení o přestupku nebylo řádně zahájeno. Řízení bylo zahájeno dne 18. 10. 2021 doručením oznámení o zahájení řízení do datové schránky žalobce. Z jeho obsahu je zřejmé, v jaké věci a pro jaký přestupek bylo řízení zahájeno. Následná změna popisu skutku, se kterou byl žalobce seznámen, nemá na zahájení řízení vliv. Je běžné, že správní orgán zpřesní či změní popis skutku během řízení.
9. Žalobci nebylo upřeno právo na obhajobu. Ten jej ostatně využil, k věci se opakovaně vyjadřoval, seznámil se s obsahem spisu a se všemi podklady. Vymezení přestupku bylo v konečném důsledku zúženo a žalobci byla z toho důvodu uložena nižší pokuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
11. Žaloba **není** důvodná.
12. Zdejší soud předně konstatuje, že žalobní námitky se v podstatě shodují s námitkami, které žalobce uplatnil již v odvolání. Žalovaný se těmito námitkami dostatečně zabýval a soud neshledal v jeho hodnocení a postupu žádnou vadu, v jejíž důsledku by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné nebo nezákonné. Správní soudy neslouží jako další, třetí instance správního řízení, ale k tomu, aby případně korigovaly nesprávná rozhodnutí správních orgánů. Žalobce však v konkrétní rovině nepolemizuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Pouze své již vypořádané námitky opakuje.
13. Přitom dle judikatury Nejvyššího správního soudu pouhé zopakování odvolacích námitek ve správní žalobě podstatně snižuje žalobcovy šance na úspěch. Takto se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v bodě 16 rozsudku z 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63, dle kterého *„žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty“*. S tím souvisí i další

ustálená judikatura kasačního soudu, dle níž „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).

14. Nejprve je třeba zdůraznit, že předmětem tohoto řízení je přezkum rozhodnutí (a navazujícího odvolacího rozhodnutí), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše vymezeného přestupku. Předmětem řízení naopak skutkově ani právně nejsou dlouhodobé spory žalobce s jeho manželkou a jejím partnerem ani to, co skutku předcházelo nebo po něm následovalo, pokud to nemá s posuzovaným přestupkem přímou souvislost.
15. Žalobce předně namítá, že řízení o přestupku nebylo řádně zahájeno, jelikož jednání žalobce bylo v oznámení o zahájení řízení vymezeno příliš široce.
16. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, konstatoval, že „[p]okud jde o samotnou povahu oznámení o zahájení správního řízení, je nutno vzít v potaz, že na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymežit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Nicméně předmět jakéhokoliv zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit“.
17. V oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 6. 10. 2021 (dále jen „oznámení“) je uvedeno, že komise zahajuje z moci úřední řízení o přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o přestupcích, jehož se dopustí fyzická osoba tím, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání, kterého se měl dopustit žalobce tím, že v období od 7. 7. 2021 do 27. 9. 2021 před domem S. v Brně při předání dětí verbálně vulgárně a před dětmi napadal Ing. B.
18. Zdejší soud považuje takto vymezený předmět jednání za dostatečný. I s ohledem na konečné vymezení skutku v napadeném rozhodnutí je zřejmé, že během správního řízení došlo toliko k upřesnění a zúžení přestupkového jednání. To je v průběhu správního řízení logickým důsledkem procesu zjišťování skutkového stavu a jeho právního hodnocení. Problematické by mohlo být vedení řízení pro zcela jiné jednání nebo rozšíření předmětu řízení oproti jeho původnímu vymezení. Žalovaný však naopak zabránil tomu, aby bylo řízení vedeno pro jednání, které v původním vymezení nebylo, jak vysvětluje na str. 6 napadeného rozhodnutí. Část, o kterou komise řízení oproti vymezení v oznámení o zahájení řízení rozšířila, žalovaný z řízení změnou prvostupňového rozhodnutí vyloučil a odpovídajícím způsobem snížil uloženou pokutu.
19. Zároveň nelze přisvědčit ani tomu, že by byl popis skutku natolik obecný, že by mohl být žalobce stíhán pro neomezenou množinu skutků nebo že by mohlo dojít k záměně skutku. Od začátku jeho přestupek spočíval ve verbálních útocích na Ing. B. během předávání dětí. Stejný skutek (pouze upřesněn) byl předmětem napadeného rozhodnutí. Ostatně i z žalobcova vystupování na ústním jednání je zřejmé, že věděl, jaký skutek je předmětem

řízení. Řízení o přestupku bylo tedy řádně a včas zahájeno. Nedošlo tedy k promlčení, jak se mylně domnívá žalobce, ani nelze z důvodu nesprávně zahájeného řízení považovat za nezákonné provedené důkazy.

20. Na tom nic nemění ani zrušující rozhodnutí ze dne 11. 11. 2022, ve kterém žalovaný uvedl, *že se ztotožňuje s námitkou obviněného, že přestupkové řízení nebylo zahájeno řádným způsobem, když nedostatečně specifikovala jednání (popis skutku), kterého se měl obviněný dopustit, a pro který proti němu bylo zahájeno přestupkové řízení. [...] Komise přitom v dané věci měla dostatek podkladů k tomu, aby již v oznámení o zahájení dostatečně jednání obviněného specifikovala.* Předmět řízení sice mohl být již v oznámení vymezen přesněji, nicméně jak je uvedeno výše, nebyl vymezen natolik obecně, aby zatížil následné řízení vadou.
21. Zdejší soud nepopírá správnost závěrů žalobcem odkazovaných rozhodnutí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, ze dne 6. 8. 2014, č. j. 3 Ads 106/2013-29 či Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2016, č. j. 3 A 91/2013-106). Nyní posuzovaná věc však s nimi (i vzhledem k výše uvedenému) není nijak v rozporu.
22. Žalobce namítá, že videozáznam byl získán nezákonně a byl proto nepřipustný. K nahrávání jeho osoby neměli svědek ani svědkyně jeho souhlas. Navíc byl správními orgány nesprávně proveden v rámci dokazování.
23. Komise v prvostupňovém rozhodnutí konstatovala, že nahrávání žalobce splnilo účel prokázání jeho protiprávního jednání. Jednalo se o vhodné použití prostředku, protože v čase protiprávního jednání žalobce neexistovala jiná možnost pořízení důkazu. Právo obviněného na ochranu soukromí nemohlo převážit nad veřejným zájmem na klidné občanské soužití a bezproblémový psychický a osobnostní vývoj dětí. Komise proto považuje důkaz za přípustný. Odkázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, ve kterém kasační soud uzavřel, *že za situace, kdy kamerový záznam pořízený soukromou osobou, který zasahuje do sféry osobnostních práv zaznamenané osoby, nebyl pořízen s jejím souhlasem či v souladu se zákonnými výjimkami, není jeho použitelnost pro potřeby dokazování ve správním řízení zcela vyloučena. V těchto případech je vždy nutno poměřit legitimitu cíle, kterého mělo být pořízením záznamu dosaženo, na straně jedné a přiměřenost užitého postupu na straně druhé.* Komise přesně tuto úvahu provedla a dospěla k závěru, že byl videozáznam získán zákonným způsobem a byl tudíž přípustný.
24. Žalovaný dodal, že zásadní je vyhodnocení přiměřenosti zásahu do osobnostních práv osoby, jejíž projevy jsou zaznamenány. Jde především o délku nahrávky, situaci, která je na nahrávce zachycena a důvod, pro který byla pořízena. Nahrávka pořízená za účelem protiprávního jednání, která nezasahuje do práv nahrané osoby nepřiměřeně, je přípustná. Videozáznam, ze kterého správní orgány vycházely je v délce 1:38 min. Zachycuje pouze konfliktní situaci ze dne 9. 7. 2021, resp. jednání, kterým se žalobce dopustil přestupku. Pořízení nahrávky bylo tedy adekvátní. Zdejší soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje.
25. Není ani pravda, že by svědci neuvedli, proč žalobce natáčeli. Jak z podnětu Ing. B. tak z výpovědí obou svědků je zřejmé, že považovali žalobcovu chování při předávání dětí za dlouhodobě problematické a agresivní. Zdejší soud se proto neztotožnil s tezí žalobce, že byl dlouhodobě nahráván tak dlouho až byl zachycen při nevhodném chování. Naopak se na základě správního spisu přiklání spíše k variantě, že žalobce se tak dlouho choval nevhodně,

agresivně a vulgárně až byl při tomto svém chování nahrán. Relevantními důkazy jsou v nynější věci však jen nahrávky ze dne 9. 7. 2021. Nahrávání žalobce v jiné dny tedy nesouvisí s předmětem řízení a zdejší soud se k němu proto nebude více vyjadřovat.

26. Žalobce k otázce přípustnosti videozáznamů odkazuje na mnoho rozhodnutí Ústavního soudu, kárné komise české advokátní komory či stanovisko veřejného ochránce práv. Už jen z jejich úryvků, které v žalobě doslovně cituje je přitom zřejmé, že je nelze na posuzovanou věc vztáhnout, jelikož se týkají zcela odlišných případů.
27. Ostatně komise se žalobcem odkazovanou judikaturou zabývala a vysvětlila, proč ji nelze na nynější věc vztáhnout. Nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. II. ÚS 1774/14 se týká nahrávky rozhovoru zaměstnavatele a zaměstnance pořízené tajně zaměstnancem, a přesto dospívá k závěru, že se jedná o důkaz přípustný. Obdobně také usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. II. ÚS 143/06. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 1998, č. j. 21 Cdo 1009/98 se týká telefonického rozhovoru mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem a byl ostatně překonán výše zmíněnou judikaturou ústavního soudu. Zdejší soud dodává, že ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119 na nyní posuzovanou věc nedopadá, jelikož jeho závěry se týkají situací, kdy záznam pořizuje (tajně) správní orgán.
28. Vadou řízení pak dle zdejšího soudu není ani to, že v protokolu o provedení důkazu zvukově obrazovým záznamem nejsou uvedeny skutečnosti, které správní orgán při jeho přehrání vnímal. Důležité je, že na rozdíl od žalobcem odkazovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2020, č. j. IV. ÚS 1247/20 měl žalobce možnost se na ústním jednání s videozáznamem seznámit a o jeho obsahu vést se správními orgány polemiku.
29. V okolnostech nyní posuzované věci proto závěry ústavního soudu nejsou přiléhavé. Podle protokolu, který žalobce stvrdil svým podpisem, mu byl videozáznam předestřen (a on se odmítl s ním seznámit). Pokud tedy žalobce má pochybnosti o tom, jaký videozáznam byl proveden, není to chyba správního orgánu, ale důsledek jeho vlastního rozhodnutí. Co se týče toho, jaký videozáznam byl jako důkaz proveden, považuje soud za dostačující označení, že to byl ten, který je přílohou podnětu Ing. B. Nosič pak obsahuje pouze jeden videozáznam ze dne spáchání přestupku. Ostatní záznamy sice komise zmínila v prvostupňovém rozhodnutí a zrekapitulovala jejich obsah, vzhledem k předmětu řízení z nich však nevycházela. Pokud jde o to, že z důvodu absence zaprotokolování obsahu videa nemohl žalobce plnohodnotně uplatnit své právo na obhajobu, jelikož mu nebylo známo, co z videozáznamu správní orgány zjistily, jedná se o námitku ryze účelovou. Zaprvé se odmítl s obsahem videozáznamu seznámit při jeho provádění a zadruhé mu nejpozději z prvostupňového rozhodnutí tyto skutečnosti známy byly a žalobce měl proto prostor uplatnit svůj odlišný pohled v odvolacím řízení, což však neučinil.
30. Zdejšímu soudu není zřejmé, jak může žalobce tvrdit, že byly audio a videozáznamy upravené a nekompletní, když se s nimi dle svého tvrzení nemohl seznámit. Zdejší soud nicméně neshledal žádné indicie svědčící o manipulaci se záznamy. Jejich obsah se shoduje s obsahem výpovědí svědků, dokonce (v podstatných znacích) i s výpovědí samotného žalobce. Ten pak ani nic konkrétního, co by mělo důvěryhodnost záznamů zpochybnit (nad rámec námitek vyřazených již komisí) netvrdí.

31. Komise v prvostupňovém rozhodnutí vzala v potaz, že časy záznamů na CD se u audiozáznamu a videozáznamu liší (o 20 minut). Z obsahu obou nahrávek je však zřejmé, že byly pořízeny ve stejný čas (obsahově se překrývají). Také zdejší soud to považuje za dostatečnou indicii o tom, že jsou záznamy ze stejného času a místa. Komise také uvedla, že přesný čas skutku není jasný, proto je skutek časově vymezen *dopoledními hodinami*. Žádné indicie o manipulaci s nahrávkami komise nezjistila a nezjistil je ani soud. Pokud jde o drobné odchylky mezi záznamy a výpověďmi tyto podle zdejšího soudu nedosáhly míry potřebné pro zpochybnění autenticity záznamů. Záznamy obsahově v podstatných okolnostech odpovídají nejen výpovědím svědkyně a svědka, ale také výpovědi žalobce. Zdejší soud se tedy se závěrem správních orgánů o přesvědčivosti záznamu ztotožnil. Nebyly zde pochybnosti, které by odůvodňovaly znalecké posouzení, které mělo dle žalobce proběhnout.
32. Žalobce zpochybňuje také výpověď svědkyně. Samotná skutečnost, že svědkyně měla u své výpovědi poznámky nečiní výpověď nezákonnou. V takovém případě je rozhodující, zda je svědecká výpověď věrohodná a zda jsou poznámky *návodem, jak vypovídat* nebo toliko prostředkem k osvěžení paměti s daty a fakty. Komise i žalovaný dospěli k závěru, že svědecká výpověď byla věrohodná. Komise v prvostupňovém rozhodnutí uvedla, že během výslechu svědkyně předložila poznámky předsedovi komise a ten shledal, že v nich není napsáno, jak má svědkyně vypovídat, ale že šlo pouze o záznamy komunikace s obviněným a orgány veřejné moci. Sám žalobce pak uvádí, že obsahem poznámek byla data jednotlivých jednání a komunikace svědkyně s žalobcem. Dle zdejšího soudu se proto jedná o druhou zmíněnou variantu, která nemá na zákonnost či přesvědčivost výpovědi vliv.
33. Ani o věrohodnosti svědků obecně nemá zdejší soud pochybnosti. Žalobce se jejich zaujetí proti němu snažil doložit listinami z jiných řízení. Ty správní orgány odmítly provést, jelikož jsou pro nynější věc irelevantní. Zdejší soud se s tímto ztotožňuje. To, že mezi svědky a žalobcem panuje dlouhodobě nepřátelská atmosféra správní orgány nepopíraly, věrohodnost svědků nicméně nesnižuje to, že chtějí, aby byl žalobce za své hrubé jednání vůči nim potrestán. Ani to, že svědci žalobce v jiných řízeních *nařkli* z jednání, která nakonec nebyla posouzena jako přestupek nesvědčí o nevěrohodnosti svědků. To je totiž otázka právního hodnocení, nikoliv toho, zda se žalobce jednání opravdu dopustil.
34. Liché jsou také námitky žalobce, že se nemohl seznámit s podklady rozhodnutí. Součástí seznámení se s podklady není povinnost správního orgánu upozornit účastníka na to, které z podkladů považuje za relevantní a které ne. To je již hodnocení podkladů, které náleží do samotného rozhodnutí. Pokud tedy byl žalobci předložen celý správní spis, na základě, kterého bylo rozhodováno, jeho právo na seznámení se s podklady rozhodnutí bylo naplněno.
35. Pokud pak žalobce namítá, že mu nebyly nijak předestřeny videozáznamy lze jen odkázat na protokoly ze dne 14. 12. 2021 a dne 15. 2. 2022, dle kterých žalobce odmítal být přítomen jejich provádění a v žádném případě se k nim nechtěl vyjadřovat. Vzhledem k tomu nelze jeho nynější námitku, že mu správní orgány neumožnily se s videozáznamy seznámit, považovat za důvodnou. Součástí správního spisu je ostatně CD nosič s videozáznamy. Žalobce v žalobě na jiném místě uvádí, že mu byl předložen kompletní spis. Měl tedy možnost se s videozáznamy seznámit hned několikrát.

36. Podle žalobce není zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěru, že se měl přestupku dopustit dne 9. 7. 2022. Také tuto námitku uplatnil již v odvolání a také tato námitka byla žalovaným vypořádána na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Stručně lze shrnout, že svědci nikdy neuvedli jako datum jednání, kterého se měl žalobce dle napadeného rozhodnutí dopustit den 7. 7. 2022. Toto datum uváděli pouze jako začátek eskalace napětí mezi nimi. Že k jednání došlo právě 9. 7. 2022 je pak zřejmé z výpovědi žalobce zaprotokolované dne 14. 12. 2021. V té ostatně přiznává, že se jednání (podrobně zachyceném na videozáznamu) dopustil.
37. Zdejší soud neshledal nic, co by svědčilo o účelovém jednání (dokazování) správních orgánů proti žalobci. Nelze přisvědčit ani tvrzení, že by žalovaný nevysvětlil, který konkrétní závěr vyplývá, z kterého důkazu. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích tyto úvahy explicitně uvedly.
38. Dle žalobce se pak správní orgány nedostatečně zabývaly materiálním znakem přestupku a tím, zda lze vůbec jeho jednání považovat za hrubé jednání ve smyslu zákona o přestupcích. Nedostatečná byla také úvaha o uložené sankci.
39. Komise k materiálnímu znaku přestupku uvedla že, při hodnocení povahy a závažnosti přestupku vycházela z toho, že konkrétní útok proti klidnému občanskému soužití a osobní a duševní integritě svědka, a hlavně dvou nezletilých dětí není přijatelný a omluvitelný v jakkoliv vyhrocené situaci. Nadávání a vyhrožování svědkovi před dětmi je skutkem společensky škodlivým natolik, že jej nelze považovat za pouhé neslušné jednání. Psychické rozrušení otce, který je nucen předávat děti jejich matce v přítomnosti jejího současného partnera je pochopitelné, ale nemůže jednání žalobce omluvit. Lze jej však považovat za polehčující okolnost. Žalovaný doplnil, že přestože verbální útok netrval příliš dlouho, svou intenzitou překročil meze chování, které by bylo možné hodnotit *pouze* jako neslušné. Žalobce byl vyzýván i svým synem, aby svého chování zanechal a odešel, přesto jeho útok gradoval.
40. K sankci komise uvedla že vzhledem k tomu, že se jedná o první přestupek žalobce a k jeho pochopitelnému psychickému rozpoložení zvolil symbolickou pokutu 2 000 Kč, tedy částku představující 1/10 maximální sazby. Žalovaný pak s ohledem na zúžení vymezení skutku snížil pokutu na 1 500 Kč.
41. Komise podle žalobce při úvaze o sankci zohlednila také jednání žalobce, kterým nebyl uznán vinným, za což jej však nelze paušalizovat. Žalovaný však uvedl, že *v případě, že by Komise adekvátně zhodnotila podezření ze spáchání přestupku již ve fázi zahájení řízení, bylo by jednání žalobce hodnoceno daleko přísněji*. Tento text nelze interpretovat jinak, než že k dalšímu jednání žalobce při výměře pokuty naopak přihlíženo nebylo.
42. Úvahy správních orgánů jsou dle zdejšího soudu srozumitelné a odpovídající skutkovým okolnostem nynější věci. Ani doba, která uplynula od spáchání přestupku či trvání správního řízení nejsou dle zdejšího soudu natolik nadstandardní, že by měly přispět ke snížení sankce.
43. Konečně podle názoru žalobce ne každé vulgární projevy jedince, byť případně spojené i s projevy jisté agrese, musí vždy nutně vyústit do závěru o odpovědnosti pachatele za přestupek definovaný v ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4. přestupového zákona. V tom lze se žalobcem souhlasit. Nicméně jeho jednání, kdy se žalobce choval agresivně, vyhrožoval a verbálně napadal svědka v přítomnosti svých dvou nezletilých dětí bezpochyby naplnily jak materiální, tak formální znak vytýkaného přestupku.

V. Závěr a náklady řízení

44. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
45. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. února 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce